

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ-ΕΦΑΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ <ΒΕΡΘΕΡΟΥ>

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ο ποιητής Ιάκωβος Ορτίς φεύγοντας τις επαναστατικές ταραχές της πατρίδος του Βενετίας, αποσύρεται στους Εγγλέντι λόφους όπου πλανάται μόρος και μελαγχολικός. Γνωρίζει εκεί την οικογένεια του κ. Γ... και την ωραιότερη και ευγενική θυγατέρα του Θηρεσίαν, μητροτεμένην με τον κ. Οδοόδοον, την όποιαν και αγαπά παραφύσως. Η Θηρεσία του εμπιστεύεται την τραγική ιστορία της ζωής της. Ο πατέρας της έχει χωρίσει με τη μητέρα της εξ αιτίας του αιμομιξισμού με τον Οδοόδοον, τον όποιον και η ίδια η Θηρεσία δεν αγαπά καθόλου. Η αποζάλυψις της αυτή κάνει τον Ιάκωβο να τη συμπονεήσει και να την αγαπήσει περισσότερο. Ο Οδοόδοος φεύγει για τη Ρώμη όπου προέχει να κατοικήσῃ τὰς υποθέσεις του. Ο πατέρας της Θηρεσίας τον συνωδεύει ως τὰ σίνωρα αφού παρακάλεσε τον Ορτίς να κρατήῃ συντροφιά στην κόρη του κατά τὸ διάστημα της ἀπουσίας του. Τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ τραγικοῦ, ἀγροῦ καὶ φλογοῦ αὐτοῦ ἐρωτος περιγράφει ὁ Ορτίς εἰς τὰς δημοσιευομένας ἐπιστολάς, αἱ περισσότεραί των ὁποίων ἀπευθύνονται στοῦ φίλου του Λορέντζου Ἀλδεράνι στη Βενετία.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XIX

17 Μαγτίου

(Πρὸς τὸν Λορέντζο Ἀλδεράνι).

Πρὸ δύο μηνῶν δὲν ἔχεις λάβει ἐπιστολή μου, ἀγαπητέ μου Λορέντζε καὶ δὲν θὰ ξερω ἂν ζῶς ἢ ἀν ἀπέθανα. Ἴσως ἀκόμη νὰ νομίζης πὼς ὁ μέγας μου ἔρωτάς μ' ἔχει κάνει νὰ λησμονήσω καὶ σένα καὶ τὴν πατρίδα.

Συγχώρησέ με Λορέντζε. Δὲν σ' ἔλθω ἀνάμνησα, οὔτε σένα οὔτε καὶ τὴν πατρίδα μου, ἀλλὰ στὴν βασιτισμένην ψυχὴ μου στὴν ὁποία ὅλα τὰ πάθη εἶνε χορηφωμένα ὁ ἔρωτάς κατανῆ παντοδύναμος.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ πὸν ἔχω νὰ σοῦ γράψω δὲν τὸν ἐσπατάλησα εἰς μάταιες ἀσχολίες ἀπ' ἐναντίας ἐξέρεθισα πάρα πολλὰ πράγματα ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ κέρδη εἶχαν, δυστυχῶς, ὀλεθρία ἐπιδρασαν εἰς τὸν ἐαυτόν μου.

Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ βρισκομαι πολὺ συχνὰ κοντὰ στὴ Θηρεσία ἔγραφα καὶ μοῦ ἐστελιαν μερικὰ βιβλία τὰ ὁποία ἔγιναν οἱ μόνοι θλιβεροὶ μου σύντροφοι ὅλον αὐτὸν τὸν χειμῶνα.

Καὶ ὅμως ἀγαπητέ μου Λορέντζε αἰσθάνομαι μέσα μου νὰ γεννιέται κάθε στιγμὴ ὅλο μου τὸ παλὸ πατριωτικὸ αἰσθημα καὶ μόνο ὅταν συλλογίζομαι τὴ Θηρεσία νοιώθω ὅτι χάνω ὅλες μου τίς ἐλπίδες, καὶ βυθίζομαι πάλι στὴν πρώτη μου μελαγχολία. Ἐδῶ ὅμως πὸν βρίσκομαι καὶ μόνο ἡ ἰδέα ὅτι βρίσκομαι κοντὰ της, με προφυλάσσει πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐσχάτη ἀπελπισία ἀπὸ τὴν ὁποία κινδυνεύω νὰ καταληθῶ.

Ἡ γλυκεῖά της ἀνάμνησις μοῦ δίνει καινούργια ζωὴ, καινούργια δύναμη, μοῦ χαρίζει τὸ φῶς καὶ μὲ οὐράνια γλυκύτητα καὶ γαλήνη.

Ἀφήνω πάλι ὅτι βρίσκομαι κοντὰ της...

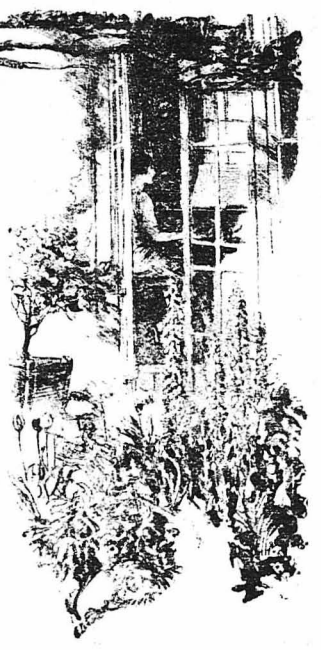
Ἐνα πρῶμα μόνο θέλω νὰ πιστέψης, Λορέντζε: Δὲν ἔχω μιλῆσει ποτέ με τὴ Θηρεσία γιὰ ἔρωτα. Ποτέ!

Ἐχουν περάσει τώρα ἔξη ὀλόκληροι μῆνες, ἡ ψυχὴ της ἔχει ἐνωθῆ με τὴ δική μου καὶ ὅμως δὲν ἄκουσε οὔτε μὲ στιγμὴ ἀπὸ τὰ χεῖλή μου τὴ λέξη: σ' ἀγαπῶ.

Μὰ μήπως, Λορέντζε, χρειάζεται νὰ της τὸ εἰπῶ; Μήπως πρέπει νὰ της τὸ βεβαιώσω;

Κάθε βράδου με τὸν πατέρα της καίτουμε ὄρες ὀλόκληρες ντόμινο καὶ ἡ Θηρεσία κάθεται κοντὰ στοῦ τραπέζι μὲς καὶ ἐργάζεται χωρὶς νὰ μιλά καθόλου... Μόνο ζῆλον — ζῆλον μου εἶχανε καμιά ματιά, πὸν ἔχει γιὰ μένα τὴν ἴδια σημασία σὰν νὰ μοῦ κουβεντιάζει, ἀλλὰ καὶ τότε γράφορα καὶ βιαστικά σκῆβει πάλι στοῦ ἐργόχειρό της...

Μὰ καὶ τί ἄλλο, Λορέντζε, μοῦ μένει νὰ κάνω εἰμὴ

νὰ κρύψω ἀπ' αὐτὴν ὅσο μπορῶ, τὸν ἔρωτά μου;

Ναί, μόνον γι' αὐτὴν, μόνον γιὰ τὴ Θηρεσία ζῶ στὸν κόσμον. Καὶ ὅταν ἰδῶ νὰ τελειώῃ τὸ γλυκὸ μου αὐτὸ ὄνειρο, εὐχαριστῶς θὰ δεχθῶ τὸν θάνατο...

Χωρὶς αὐτὴν τίποτα στὸν κόσμον δὲν θὰ ἔχω γιὰ μένα ἀξία.

Δόξα, πλοῦτη, νεῖατα, μόρφωσις καὶ πατριδα ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ μοῦ χορησιεύσουν σὲ τίποτα πιά. Θὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ θ' ἀφήσω τοὺς ἀνθρώπους νὰ κοιτάζουν ἀκόμη γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ βάσανα τῆς ζωῆς πὸν κάθε στιγμὴ πὸν περνᾷ τὴ βλέπω νὰ λιγοστεύη καὶ νὰ χάνεται...

Καὶ ἔτσι, Λορέντζε, βλέπεις, ὅτι σοῦ ἀπήνησα στοῦ ἀγαπημένου σου γράμμα. Εἶσαι ὁ μόνος φίλος μου πὸν μπορεῖς νὰ με καταλάβης καὶ ἡ μόνη ψυχὴ πὸν ἔχει καλὰ τὴ δική μου. Χαῖρε Λορέντζε.

XX

6 Ἀπριλίου

Ἐπισκέφθηκα καὶ σήμερον τὴν Θηρεσία. Τὴν βροχὰ νὰ κάθεται σ' ἕνα καναπέ πλάι στοῦ παράθυρου πὸν βλέπει στὸν ἀντικρινὸν καταπράσινο λόφο. Ἦταν βυθισμένη σὲ ρομβισμοὺς καθὼς ἐκύτταζε τὰ νέφη πὸν ἐπλανῶντο στὸν οὐρανὸ.

Καθόμουν πλάι της καὶ ἐκύτταζα τὰ κατάλευκα χέρια της, στὰ ὁποία κρατοῦσε μισόκλειστο ἕνα βιβλίον.

Σιγά-σιγά ἐπυρνεύασις. Ὁ οὐρανὸς σκεπαστήκε ὀλόκληρος ἀπὸ τὰ σύννεφα, σύννεφα μαύρα, τεράστια...

Δὲν ἄγγισε ἡ καταιγίς. Ἦσθε ξηφρικά μ' ἄστροπαῖς καὶ βροντῆς. Ἦ ὑπηρετές ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν τὰ παράθυρα. Ὁ θόρυβος αὐτὸς μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὰς ὄνειροπολήσεις μου... Ἐσκυφα καὶ πήρα ἀπὸ τὰ χέρια της Θηρεσίας τὸ βιβλίον της. Τὸ ἄνοιξα καὶ ἐδιάβασα τυχαίως τίς φράσεις αὐτές:

Πάνω στὰ χεῖλή μου ἄγγισε τὴν τελευτὰ της πνοὴ ἡ τρυφερὴ μου Γλυκερία. Ἀπὸ τότε ποῦχα τὴ Γλυκερία μου, ἔλασα τὰ πάντα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Ἦ μόνη σπιθαμὴ γῆς πὸν δέχομαι νὰ ὀνομάζω δική μου εἶνε ὁ τάφος της! Ἐκτός ἀπὸ μένα κανένας δὲν ἔχει τὸ μέρος πὸν βροῦσεται ὁ τάφος της. Πάνω ἀπὸ τὸν τάφο της φύτεμα τριανταφυλλίης πὸν ἀνθίζουν καὶ κοκκινοβολοῦν σὰν τὰ μάγουλά της, πὸν ἐνωδιάζουν σὰν τὸν κόρφο της. Κάθε χρόνον, ὅταν ἀνθίζουν τὰ τριαντάφυλλα, ἐπισκέπτομαι τὸν τάφο της, κάθομαι πλάι του, κόβω ἕνα τριαντάφυλλον, τὸ φιλοῦ καὶ ψιθυρίζω: — Ἐτοί ἀνθοῦσε καὶ σὺ κάποτε, ἀγάπη μου!... Ἐπειτα μαδοῦ τὸ τριαντάφυλλον αὐτὸ καὶ θυμοῦμαι τίς ἡμέρας τῶν ἐρωτῶν μας. Ἀχ! Γλυκερία μου τοῦ εἶπες; Κι' ἕνα δάκρον πέφτει πάνω στὸν τάφο της, ἕνα δάκρον θεοῦ καὶ εὐλογίας...

Στὸ μέρος αὐτὸ σταμάτησα τὸ διάβασμα.

— Γιατί δὲν ἐξακολουθεῖτε; μὲ εἶπεν ἡ Θηρεσία.

— Τὸ θέλετε; της εἶπα με φωνὴν τρεμάμενην.

— Ναί, μοῦ ἀπάντησε ψιθυριστὰ σχεδόν.

Συνέχεια τὸ διάβασμα καὶ ὅταν ἐπρόφερα πάλιν τὴν φράσι: — «Ἐτοί ἀνθοῦσε καὶ σὺ κάποτε ἀγάπη μου!...» ἡ φωνὴ μου ἐκόπηκε καὶ ἕνα δάκρον κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια της Θηρεσίας πάνω στὰ χέρια μου ποῦσφιγγαν τὰ δικά της...

XXI

17 Ἀπριλίου

Θυμάσαι, Λορέντζε, τὴν νέαν ἐκείνην, ἡ ὁποία πρὸ τεσσάρων χρόνων ἔμεινε στοὺς λόφους Εγγλέντι; Ἐπιποσὸν τὸν φίλον μου Ὀλίβιον II. Μὰ καθὼς ἔβρισκα σὲ δυστυχισμένον αὐτὸς ἐπρότρεψε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν νυμφευθῆ. Τὴν ἔειπε αὐτὴ τὴν εἶδα πάλι σήμερον. Εἶνε παντρεμένη μ' ἕνα συγγενὴ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Γ... Πεγοήθη ἀπὸ δῶ γιὰ νὰ πάη στὰ ὑποστατικά της καὶ ἤρθε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Θηρεσία.

Τὴ στιγμὴ ποῦσφισα στοῦ σπῆτι με τὸν ἄντρα της, ἐγὼ καθόμουν σὲ μὲ ἀζη καὶ ἐμάθαινα τὴν μικρὴ Ἰσαβελίνα νὰ γράφη τὸ Ἀλφαβῆτα. Μόλις τὴν εἶδα συγγινηθῆκα, τόσο ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, καθὼς ἔτρεξα κοντὰ της. Πόσο ὅμως τὴν βροχὰ διαφορετικὴ, Λορέντζε! Πόσο ἦταν

ντροπαλή, πόσο ψεύτικη στο φέροσμό της !...

Στὴν ἀρχὴ ἔκανε πῶς δὲν μὲ γνωρίζεις. Ἐπειτα εἰδειε πῶς εὐχαριστεῖται τάχα κι' ἐπιθυροῖσε κάποιον χαριετισμὸ πρὸς μένα καὶ στὴν Θηρεσία.

Κατόπιν εἶπε διάφορες ἀνοησίες περὶ πολυτίμων λίθων, περὶ στολιδίων καὶ φορεμάτων...

Θέλοντας νὰ δοκιμάσω τὴ καρδιά της τῆς θύμωσα τὸν καιρὸ πού βροίσοταν ἐδῶ πέρα.

— "Α ! ναι... μού εἶπε ψυχρὰ καὶ ἐξακολούθησε τὶς ἀνοησίες της γιὰ τὰ στολιδία καὶ τὰ πολυτίμα πετραδία.

Ὁ ἀντρας της δὲν εἶνε περὶ καλὴ πλάστα ἀπὸ αὐτὴ. Μὰς μίλησε κι' αὐτὸς γιὰ ἕνα σωρὸ ἀνοησίες, γιὰ χίλια δυὸ ἀσημαντα πράγματα. Ὅλα αὐτὰ μ' ἐξάλισαν καὶ μ' ἀηδίασαν. Τοιμαζόμενον νὰ πάρω τὸ καπέλλο μου καὶ νὰ φύγω, ἀλλὰ ἕνα βλέμμα τῆς Θηρεσίας μ' ἔκαμε νὰ μείνω.

Ἐπιτυχῶς ἔφτασε ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ ζητήσῃ τὸν κ. Τ... Εἰδοποίησε τὴ Θηρεσία ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ τὸν βρῇ πουθενά, γιὰτὶ εἶχε παει στὸ κυνήγι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ μωρολογία τοῦ συζύγου της ἄλλοτε φίλης μου διεκόπη. Βοήκα ἔτσι καιροῦ καὶ τὴν ῥώτησα γιὰ τὸν δυστυχισμένον Ὀλίβιο. Κι' αὐτὴ μού ἀπάντησε ψυχρὰ, ὅτι ἀπέθανε !...

— Ἀπέθανε !... ῥώτησα συγγνημένος. Καὶ διηγῆθηκα στὴ Θηρεσία πόσο καλός, πόσο ἀγνός, ἦταν ὁ δυστυχῆς αὐτὸς νέος.

Ὁ συζύγος τῆς παλιῆς μου φίλης μού διηγῆθηκε τότε τὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀλίβιου...

Ὅταν ἔφυγαν ἡμῶν τόσο μελαγχολικός !...

Πόσο ἦταν βαρετὴ ἡ καρδιά μου !

Πίστεψτε με, Λορέντζε, δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα τίποτ' ἄλλο σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ ἀπὸ τὴ Θηρεσία...

Ναὶ Θηρεσία !... Θέλω νὰ ζῶ πάντοτε μαζὺ σου. Εἶσαι ἀπ' τοὺς λίγους ἐξείνους ἀγγέλους πού βροίσονται στη γῆ γιὰ νὰ μὰς ὑποστηρίξουν στὴν ἀρετὴ.

Ἄν συνέβαινε ποτὲ νὰ σὲ χάσω, βράβαθο δόλοκληρο θ' ἀνοίγοταν ἐμπρός μου.

Ἄν τὴν ἔβλεπες, Λορέντζε, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα. Μουσίφαγγε τὸ χερὶ λέγοντάς μου :

— Ἐξε ὑπομονή !

Καὶ τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ὅπως τῶν ἀγγέλων...

XXII

29 'Απριλίου

Λορέντζε εἶμαι εὐτυχής !

Κοντὰ στὴ Θηρεσία νοιώθω τὴν περὶ μεγάλη εὐδαιμονία τοῦ κόσμου...

Αὐτὴν σκέπτομαι πάντοτε, ὅταν ξυπνῶ ψυθυρίζω ἀντὶ προσευχῆς τὸ νόνομά της.

Ἀποφάσισα νὰ ἐργασθῶ κι' ὅμως ὅτι καὶ ν' ἀρχίσω τὸ ἀφῆγόν στη μέση. Ἡ Θηρεσία μὲ μαλώνει γι' αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω ἀρχίζω νὰ δουλεύω. Μὰ σὲ λίγο ἀναγκάζομαι νὰ σταματήσω. Τὸ μυαλό μου κουράζεται. Ἀφήνω τὴν γραφίδα καὶ ὄνειροπολῶ... Ἡ Θηρεσία μ' ἀντιλαμβάνεται καὶ μού λέει :

— Ἐξακολούθησε.

— Συνεχίζω τὴ δουλειά μου, μὰ σὲ λίγη ὥρα μού συμβαίνει πάλι τὸ ἴδιο. Τὰ παραιτῶ ὅλα καὶ τὰ μάτια μου στηρίζονται ἐπάνω στὴν Θηρεσία. Τὸ βιβλίο μού φεύγει ἀπὸ τὰ χερῖα καὶ ἡ καρδιά μου χτυπᾷ...

Ἄρχισα νὰ γράφω τὴν ἱστορία τῆς Λάνης.

XXIII

4 Μαΐου

Εἶδες ποτὲ ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταγίδα τί γλυκεῖα ἐντύπωσι καὶ πόσο χαρούμενη κάνει ὁ ἥλιος ; Ἀπαράλλαχτα μὲ παρηγορεῖ καὶ μένα Λορέντζε, ἡ μορφὴ τῆς Θηρεσίας. Θέλω ν' ἀποφύγω τὸ αἰσθημα αὐτὸ, ἀπορροῶ νὰ μὴν τὴ ξαναδῶ περὶ κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὸ λόγο μου. Ναί, Λορέντζε, δοκίμομαι νὰ ἀποφύγω τὸ αἰσθημα αὐτὸ. Κι' ὅμως ὅταν τὴν ξαναβλέπω τὰ ξεχωρὸ ὅλα. Ἡ ἐμορφὴ της μὲ γοητεύει. Ἡ καρδιά μου ξεχειλίζει ἀπὸ ἀγάπη. Ἀνεβαῖνω στὸν Παράδεισο !...

XXIV

8 Μαΐου

Λορέντζε... Μοῦ ἔγραψες πῶς ἡ Θηρεσία δὲν μ' ἀγαπᾷ, πῶς κι' ἂν τὸ ἤθελε δὲν θὰ μπορούσε νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Τὸ παραδέχομαι Λορέντζε. Ἐγὼς δέχομαι. Τί θέλεις νὰ κάμω ὅμως ; Πῶς νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν. Ἄν τὴν χάσω θὰ χάσω τὰ πάντα στὸν κόσμῳ αὐτῷ.

Ἡ ζωὴ θάταν γιὰ μένα τρώμος, σκότος καὶ ἐρημία...

Ἐσυντρόφεψα προχθὲς τὴν Θηρεσία καὶ τὴν ἀδελφὴ της σὲ μία γωνίῳ τῆς πούρθε νὰ περᾶσῃ λίγο καιρὸ στὴν ἐξοχὴ. Ἐνόμισα πῶς θὰ ἐγεματίετα μαζί τους. Θυμῆθηκα ὅμως πῶς εἶχα δώσει τὸ λόγο μου σ' ἕνα φίλο μου χειροῦργο. Ἡ ἴδια ἡ Θηρεσία μού τὸ εὐθύμισα καὶ στὶς 11 τὸ μεσημέρι ἔφυγα...

Στὴ μέση τοῦ δρόμου ἐκάθησα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ.

— Τί κάνεις ἐδῶ ; ἀκουσα ἔξωφρα μιὰ φωνὴ πίσω μου.

Ἦταν ὁ φύλακας τοῦ κτήματος, στὸν ὁποῖο ἀπάντησα :

— Ἀναπαύομαι καθὼς βλέπεις.

Χτύπησε τὸ ὄπλο του κάτω καὶ μού εἶπε :

— Ἐγὼς δικὰ σου κτήματα ;

— Ὅχι, γιὰτί ;

— Γιατί ; Γιὰ νὰ πᾶς στὰ δικὰ σου νὰ ξεπλωθῆς καὶ νὰ πατήσῃς τὸ χορτάρι. Ὡστόσο νὰ μὴ σὲ βρῶ ἐδῶ ὅταν γυρίσω. Ἄκουσες ;

Ἦταν γύρισα σπῆτι μου βροῖκα μπρός στη πόρτα τὸν ἴδιο τὸν φύλακα. Μοῦ εἶπε κρατώντας τὸ καπέλλο στὸ χερὶ :

— Ἀφέντη συχώρα με γιὰ τὰ λόγια πού σοῦ εἶπα.

— Βάλε τὸ καπέλλο σου, τοῦ εἶπα. Δὲν θύμωσα μαζί σου...

XXV

12 Μαΐου

Ἄχ ! Λορέντζε. Πῶς νὰ σοῦ τὸ γράψω. Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ. Τὸ χερὶ μου τρέμει. Βοήκα τὴν Θηρεσία νὰ κοιμηθῆται. Ἐκοιμῶταν σάν ἀγγελὸς Μπροῦσα νὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τὴν φίλησω, μὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ κάμω...

Ἐφυγα ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ νὰ μὴν τὴν ξυπνήσω. Κάθε ἡμέρα πού τὴ βλέπω, Λορέντζε, μού φαίνεται καὶ περισσότερο μελαγχολικὴ. Μὲ πόση συμπάθεια μὲ κοιτάζει ! Πόση φρονιὴ βλέπω νὰ τὴν κυριεύῃ ὅταν ἀκούῃ τὸ νόνομα τοῦ Ὀδοάρδου ! Πόσοι στεναγμοὶ βγαίνουν ἀπ' τὰ στήθη της ὅταν συλλογιέται τὴ μητέρα της.

Ἄ ! βέβαια ! ὑπάρχει ἐκεῖ ψηλά ὁ αἰώνιος Θεὸς πού θὰ προστατεύει πάντοτε τὰ πλάσματά του καὶ σ' αὐτὸν ἔχω πάντοτε τὰς ἐλπίδας μου. Πάντοτε ὑπόνοι γι' αὐτὴν ἱκετευτικά τὰ χερῖα μου στὸν πολυέσπλαγνο Κύριο τοῦ Κόσμου...

Ἄλλομνο ! Γιατί Θεὸς μου νὰ μὲ κίνησῃ νὰ γνωρίσω τὴν εὐτυχία αὐτὴ, ἀφοῦ ἐμεῖλα νὰ τὴν ἐπιθυμῶ μὲ πόση ὁμῆ καὶ νὰ χάσω ὅσους ὄλες μου τὶς ἐλπίδες ;

Μὰ ὄχι ! ὄχι ! Δὲν εἶν' ἔτσι ! Ἡ Θηρεσία εἶνε ὅλη δική μου, ἀνήκει μὲ ὅλη της τὴν ψυχὴ σ' ἐμένα καὶ μόνον σ' ἐμένα ! Ἡ Θηρεσία προσδιωρίστηκε ἀπὸ σένα Θεὸ μου νὰ γινῇ ἡ μόνη μου ἀγάπη καὶ σὺ μόνον, σάν μεγάλος Θεὸς πού εἶσαι, μπορούσες νὰ πλάσῃς τὴν καρδιά μου ἱκανῶς γιὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷς τρελλά, νὰ τὴν ἀγαπᾷς αἰώνια.

XXVI

14 Μαΐου

Χθὲς τὸ βράδυ, Λορέντζε, κατέβαινα σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ βουνὸ στὸ ὁποῖο εἶχα πάει ἀπὸ νωρίς γιὰ νὰ περπατήσω.

Ὁ κόσμος ὅλος εἶχε παραδοθεῖ στὴν ἀγκαλιά τῆς νύχτας καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῶν βοσκῶν πού ἀκούγονταν μακριά, τίποτ' ἄλλο δὲν μπορούσε οὔτε νὰ ἰδῆ, οὔτε ν' ἀκούσῃ κανένας μέσα στὴν ἀπόλυτη αὐτὴ σιωπὴ καὶ γαλήνῃ τῆς φύσεως.

Ἐπειδὴ εἶχα κουρασθεῖ ἀπὸ τὸ δρόμο ξαπλώθηκα λίγο κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τοῦ ἄλσους γιὰ ν' ἀναπαυθῶ. Ἄχ ! Λορέντζε ! Τί νὰ σοῦ πῶ ! Μόλις ξαπλώθηκα ἐκεῖ, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι πού ἀπλωνάτανε τογυρῶ, ἄρχισαν νὰ περνοῦν σιγὰ - σιγὰ μέσα στὴν φαντασία μου, ὅλες οἱ δυναυχῆς καὶ ὄλες οἱ λύπες μου.

Ὅσοι δὴποτε κι' ἂν γύριζα τὰ βλέμματά μου, στὸ ἐρημὸ αὐτὸ μέρος, δὲν ἔβλεπα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα τάφο, ἀπὸ ἕνα μεγάλον τάφο πού μὲ περιέμενε ανοιχτὸς μπροστά μου !

ὦ ! πόση λύπη αἰσθανόμουν νὰ πνίγῃ τὴν ψυχὴ μου !

Πόσο εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ παρηγορία !

Ἄρχισα χωρὶς νὰ θέλω νὰ προσφέρω μὲ τὰ χεῖλιά μου τὸ νόνομα τῆς Θηρεσίας, ὅταν ἔξωφρα ἀκουσα μέσα στὰ δέντρα κατὶ σιγανὸς θορυβὸς...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μού φάνηκε πῶς εἶδα μὲ τὰ ματια μου τὴ Θηρεσία νὰ περᾶν ἀπὸ κοντὰ μου μὲ τὴν ἀδελφὴ της, καὶ νὰ γάνετα μέσα στὰ δέντρα μόλις μὲ εἶδε. (Ἄζουλοῦθε !)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τάκης Βαμβακίδης, ἑπιπορος ἐκ Σμύρνης, Μαίρη Κωτσάου, θυγάτηρ τοῦ ἐκ Σμύρνης Λυκειαρχοῦ κ. Θεοδώρου Κωτσάου, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Ἀναρρούσι.

Ἡ Θηρεσία ἐν' ὄνι δική μου...